

GE SeaCo
SRL.

urban collective

Sea of Marble Mermer Denizi

Sea of Marble: ***A Navigational Convergence***

Mermer Denizi: ***Yakın Seyir***

Shifting Waters

Peter Mörténböck & Helge Mooshammer

In popular imagination the sea appears as infinite, stands in as the sphere of sublime experiences and unseen possibilities. It lies out there, stretching beyond the horizon, beyond what one can grasp. From there, one might enter other spaces, charter unknown territories and take off into every imaginable direction. At the same time, everyday practices often reduce the sea to an in-between, to a minor zone spanning the void between more significant places, an inconvenience between points of departure and points of arrival – an offshore reality to be traversed in as little time and with as little effort as possible.

These two seemingly oppositional movements – one pointing towards the sea, towards an infinite horizon; the other one looking away, dismissing the negligible in-between en route – are echoed by the tidal rhythms of maritime economies: They seek to both expand and shrink the strengths and thicknesses of the sea. Out there, out of sight, the waters are churned up by 80 percent of all industrial goods getting shipped across the oceans and squeezed by ever more claims staked, boundaries drawn and resources raided. Despite the global rise of sea levels, there are unprecedented numbers of claims of land masses above water at high tide, aiming not for the land itself but for laying claim on the offshore sovereignty surrounding these islands, significantly reducing the reach of international waters. In addition, a battle is raging over land masses extending under sea level. Entitled to jurisdiction over the seabed and subsoil of the continental shelf, 34 countries worldwide enjoy

expanded offshore privileges of seabed mining, adding another maritime layer of restrictions to the more traditional offshore bands of the ‘territorial sea’, the ‘contiguous zone’ and the ‘Exclusive Economic Zone’.

This flaring ‘sea grab’ closes in on the expanses of the open sea, its farers and dwellers from all sides and all levels. When aiming to harvest the waters, why not then expand this theatre yourself? In October 2010 news made the round that the Turkish prime minister Tayyip Erdogan is considering the ‘crazy plan’ to build a second Bosphorus, that is to build a commercially operated shipping canal running in parallel in order to divert a large part of the passing oil trade and container vessels and thus supposedly ease the strain on the international waters of the natural Bosphorus. Plans, that in the language of the news would render the resulting island of Istanbul a second Manhattan.

‘Sea of Marble’ takes the sea as a mirror, as a plane to engage with the ‘other’ of such tidal manoeuvres. So that when addressing the shrinkage of the seas we can divert our attention toward what gets expanded through this shrinkage as well as toward what shrinks in the ongoing expansion of the oceanic reach.

Kayan Sular

Peter Mörtenböck & Helge Mooshammer

Deniz, popüler incelemede sonsuz gibi görünür, harikulade tecrübelerin ve görülmemiş olasılıkların aleminde yer alır. Deniz, ufuk çizgisinin ötesinde, aklın tezahür edemeyeceği yerde öylece durur. 'O yer'den ötede kişi başka mekanlara dalabilir, bilinmeyen alanlara açılır ve tahayyül edilen her ufka doğru yönelebilir. Bunun yanında günlük pratikler denizleri sıklıkla 'arada olan'a indirger, daha önemli yerlerin arasındaki boşluğu dolduran minör bir bölgeye, yola çıkılan ve varılan noktalar arasındaki arızı bir duruma dönüştürür. Deniz, en kısa zamanda en az güç harcayarak geçilecek karadan uzak bir gerçekliğe havale edilir.

Görünürde bir tanesi denizi, sonsuz ufku işaret eden, diğeri ise sırtını denize dönmüş, iki kara arasındaki önemsiz su yolunu yadsıyan bu iki karşıt hareket, denizel ekonomilerin gelgitlerinde yankı bulur. Her iki hareket de denizin gücünü ve akışkanlığını hem genişletmek hem de sürdürmek istiyor gibidir. Orada bir yerde gözden ıraktaki sular endüstriyel üretimin yüzde 80'i okyanuslarda taşınırken dalgaları, ama sürekli yükselen talepler, yeniden çizilen sınırlar ve yağmalanan kaynaklar ile de ağırlaşır. Deniz seviyesindeki küresel yükselmeye rağmen yükselen suların üzerindeki karalara ait hak talepleri şimdiye kadar görülmemiş bir düzeye ulaştı. Bu talepler, kara parçalarından çok bu adaların etrafındaki denizler üzerine egemenlik haklarını gündeme taşıyor ve uluslararası suların alanını daraltıyor. Buna ek olarak, karaların su altındaki uzantıları üzerine de bir savaş verilmekte. Dünya çapında kıta sahanlığı ve sualtı uzantıları üzerine hak sahibi olan 34 ülke, açık

denizde maden ve doğal kaynakların imtiyazına sahip durumdalar. Bu da 'karasuları', 'bitişik bölgeler' ve 'İmtiyazlı Ekonomik Bölge' gibi bilinen alanlara ek olarak açık denizler üzerine yeni bir kısıtlama getiriyor.

Bu yükselen 'denizin gaspı' açık denizler, denizciler ve her kesimden ve her düzeyden yaşamını denizden kazananlar pahasına dünya yüzüne çörekleniyor. Denizin nimetlerinden faydalanmak adına kurulan son tiyatro sahnesinde T.C. başbakanı R.T. Erdoğan'ı görmek mümkün. Ekim 2010'da medyada dolaşan haberlere göre Erdoğan ikinci bir İstanbul Boğazı'nı açmak üzere 'cılın bir proje' üzerine çalışıyor. Bu 'ikinci Boğaz', doğal (ve uluslararası) İstanbul Boğazı'ndaki petrol tankerlerinin geçişini ve deniz trafiğini hafifletmek üzere planlanan bir Karadeniz-Marmara kanal geçişinden oluşmakta. Eğer gerçekleşirse (basın diliyle aktarıldığı üzere) ortaya çıkacak olan İstanbul Adası, ikinci bir Manhattan olmaya aday görünüyor.

'Mermer Denizi' denizleri bir ayna, gelgit akıntılarına kapılan 'öteki' ile yüzleşmenin bir düzlemi olarak ele alıyor. Yani denizin çekilmesinden bahsetmek için hem bu küçülen denizlerin neleri genişlettiğine, hem de talepler açık denizlere ulaştıkça nelerin çekildiğine dikkatimizi çevirmek gerekiyor.

Sea of Marble

xurban_collective

“The best witness to the Mediterranean’s age-old past is the sea itself. This has to be said and said again; and the sea has to be seen and seen again. Simply looking at the Mediterranean cannot of course explain everything about a complicated past created by human agents, with varying doses of calculation, caprice and misadventure. But this is a sea that patiently recreates for us scenes from the past, breathing new life into them, locating them under a sky and in a landscape that we can see with our own eyes, a landscape and sky like those of long ago. A moment’s concentration or daydreaming, and that past comes back to life.”

From *Memory and the Mediterranean* by Fernand Braudel (*)

One can identify countless physical traces of both natural and cultural events in any landscape. Endemic vegetation, landforms, as well as the remnants of civilizations are infused on top of each other and characterize a specific geography. The sea as an ever-changing, relatively flat space conceals all the traces of time and transforms them into mythologies. Both the land and the sea are in constant flux with different viscous properties. They touch each other and form a complex, oscillating line of infinite length.

The project Sea of Marble: A Navigational Convergence (2009–10) is developed as an exhibition and a symposium, and aims to address the seas as defined by various manifestations of global trade, economy, and the flow of bodies. It endeavors to develop visual and narrative strategies to tackle with the particularities and potentialities that the sea presents.

The sea of Marmara, located in between the Black Sea and the Aegean, literally means ‘the sea of marble’ hosts one of the major fault lines expected to bring a catastrophic tremor to

Istanbul. In addition to several earthquakes, prison islands in Marmara mark Turkey’s recent grim political history of coup d’etats and most recently hosted the country’s most wanted Kurdish guerilla leader. The sea is highly polluted by manufacturing and oil industries. On any given day, hundreds of ships stay anchored, waiting for the next big global agitation. In this respect, the seas are transmitters of history, wealth and culture as well as a source of biological richness and are also the bearers of scourge, oil spills and chemicals, and the invading jellyfish and the disappearing reef. The oil tankers and container ships sail to the effect of millions of tons, accumulating and transferring immense wealth from one part of the world to another. Refugee boats also sail across sometimes to catastrophic ends either while at sea or at their destination. Recent events such as the Gaza aid flotilla, the British Petroleum oil rig disaster in the Gulf Coast of USA, island disputes between China and Japan, the Boxing Day Tsunami of 2004 and the opening of the northern sea route are examples that we all follow with curiosity.

Mermer Denizi

xurban_collective

“Akdeniz’in o muazzam geçmişi hakkındaki tanıkların en güzeli, denizin kendisidir. Bunu hiç bıkmadan tekrar tekrar söylemek gerek. Tabii ki insanlar tarafından şu veya bu ölçüde mantık, kapris veya aptallık saikiyle inşa edilmiş karmaşık bir geçmişe ilişkin her şeyi tek başına deniz açıklayamaz. Ama geçmişin tecrübelerini sabırla yerine oturtur, onlara yeniden can verir, kendi gözlerimizle görebildiğimiz ve geçmiş zamanda nasılsa öyle olan bir göğün altına, bir manzaranın içine yerleştirir. Bir anlık dikkat toplama ve hayal kurma: Sanki herşey yeni baştan yaşanır.”

Fernand Braudel, *Bellek ve Akdeniz* (*)

Herhangi bir manzaraya yakından bakıldığında doğal ve kültürel süreçlerin sayısız fiziki izini tanımlamak mümkündür. Özgün bitki örtüsü, topoğrafya ve geçmiş uygarlıkların kalıntıları iç içe geçerek özgün bir coğrafya oluşturur. Sonsuz devinimdeki yatay bir mekan olan deniz ise tüm izleri örter, bunları mitolojilere dönüştürür. Kara ve deniz sürekli bir etkileşim içinde olsa da akışkanlık özellikleri birbirinden farklıdır. Denizin ve karanın bulunduğu sınırda algılanamayacak kadar karmaşık, ileri geri hareket eden, sonsuz bir çizgi oluşur.

Mermer Denizi: Yakın Seyir (2009-2010) başlıklı proje, küresel ticaret ve ekonominin tezahür ettiği, ve aynı zamanda bedenlerin akışını mümkün kılan deniz üzerine süreden bir dizi araştırma sonucu gelişen bir sergi ve sempozyumdan oluşuyor. Bu bağlamda denizin temsil ettiği özel konum ve potansiyeli ortaya çıkarabilecek yeni anlatım ve görsel üretim stratejileri geliştirmeyi amaçlıyoruz.

Karadeniz ve Ege’nin arasında, kelimenin gerçek anlamıyla ‘Mermer (marmor) Denizi’ diye

çevrilebilecek Marmara, dibinde İstanbul’a bir felaketi getirebilecek fay hattını barındırıyor. Üzerindeki adalarda bulunan cezaevleri, Türkiye’nin darbelerle bezeli yakın geçmişine işaret ettiği gibi şu sıralar ülkenin bir numaralı mahkumu olarak Kürt gerilla liderini ağırlıyor. Marmara denizi, rafineriler ve ağır sanayi artıkları ile ileri derecede kirlenmiş durumda. Herhangi bir anda açıklara baktığımızda ise demirlemiş yüzlerce gemiyi yeni bir global ajitasyonu beklerken görebiliyoruz..

Denizleri öncelikle tarihin, aynı zamanda zenginlik ve kültürün, bunun ötesinde de biyolojik çeşitliliğin bir ileteni olarak ele alıyoruz. Deniz aynı zamanda kirliliğin mağduru, petrol sızıntılarının, kimyasal atıkların, istilacı denizanelerinin ve ortadan kaybolan resiflerin de alanıdır. Üzerinde petrol tankerleri ve konteyner gemileri milyonlarca ton maddeyi ve ürünü taşır ve akıllamaz bir zenginliği biriktirip dünyanın bir köşesinden diğerine iletirler. Bununla birlikte kaçak göçmenleri taşıyan tekneler de [sıklıkla] bir felakete doğru hep seyir halindedir. Bu çerçevede Gazze’ye giden yardım filosu, BP’nin

Sea of Marble: A Navigational Convergence project is conceived in three parts. First, xurban_collective's exhibition is based on the visual research in cities including Athens, Marseille, Istanbul, Izmir and New York. Second, a symposium will take place on December 4th, 2010 at Antrepo No:5, an old warehouse in Istanbul port. Participants of this symposium include Ursula Biemann (Zurich) and Shuruq A. M. Harb (Ramallah), TJ Demos (London), John Palmesino (London), Vyjayanthi Rao (New York), Alex Villar (New York) and Relli De Vries (Tel Aviv). xurban_collective and their project partners will take the role of moderators and respondents for each presentation along with Aslihan Demirtas (New York). The third part of the project is a book and the website which will gather and archive the project's visual materials, presentations and discussions in a unified format.

ISSUES

Port cities such as Marseille, Athens, Istanbul, New York, Shanghai, Buenos Aires, and Bangkok are the main hubs within their national territories, connected via highways and railway tracks to other smaller cities on their periphery. In addition to people from different localities and cultures, the constant flow of ships, trucks, cars and goods represent a heterogeneous set of activities. Ports offer a sea of opportunities for newcomers and a healthy flow of foreigners keeps their cities culturally and economically alive, relevant and interesting, creating a direct anti-thesis of provincialism(s). The technical viability of these ports within the global economy is ensured via the standardization of shipping operations and through their carefully planned infrastructures but more importantly through a legislative framework, qualified human resources and support industries. In appearance, ports depict a rational cut in the landscape. The terrain where the land and sea meet is transformed

into a free zone of commercial activity. It is a temporary transitional district where various flows are merged, organized and distributed. In between, thousands of containers are waiting for their turns to be filled, lifted, carried and shipped. The constant beeping sound of the surrounding machinery is an indicator of a high alert zone and immanent danger.

When we look to the contemporary condition of these port cities, we may recognize an urban pattern characterized by large-scale commercial and residential developments currently under construction. Old and new commercial ports, city centers, shopping areas and old buildings are being rebuilt and packaged to cope with the transformation of the global economy. On the one hand, these cities — all situated next to the sea — try to establish their unique and important position within the global marketplace, and on the other, their governing bodies together with investors/developers tend to ignore the livelihood of their residents by specifically excluding the poor, immigrants and everyone else who cannot afford to be the part of the new panorama. Corporate managers, lawyers, city officials, architects, designers and the police collaborate in meticulous gentrification projects and announce these plans with architectural renderings. As part of the second leg of the Sea of Marble project, we had the chance to conduct research in the port of Marseille and its surroundings. For the exhibition that we realized at Sextant et Plus, La Friche, we choose the title *La Ville Blanc* from a graffiti tagged on such an architectural rendering of a development project to be realized within the city center of Marseille. It seems that the term *La Ville Blanc* characterizes an imminent mistake, which is not directly translatable to Turkish or English. The gendered disposition of language underlines the patrimonial politics of development and gentrification. La ville, a

Meksika Körfezi'nde havaya uçan petrol kuyusu, Çin ve Japonya arasında paylaşılamayan adalar, 2004'te Hint Okyanusu'ndaki ölümcül deprem dalgası ve Kuzey Buz Denizi'nin çözülerek gemi trafiğine açılması gibi olayları hep birlikte yakından takip ediyoruz.

Mermer Denizi: Yakın Seyir üç bölümden oluşuyor. İlk olarak xurban_collective'e ait sergi projesi, son iki senedir Atina, Marsilya, İstanbul, New York ve İzmir de dahil olmak üzere farklı kentlerde yapılan görsel araştırmalar sonucu geliştirildi. Projenin ikinci ayağını, İstanbul-Tophane'deki 5 No'lu antrepoda (Sanat Limanı) 4 Aralık 2010 tarihinde gerçekleşecek olan sempozyum oluşturuyor. Sempozyum katılımcıları, Ursula Biemann (Zürich) ve Shuruq A. M. Harb (Ramallah), TJ Demos (Londra), John Palmesino (Londra), Vyjayanthi Rao (New York), Alex Villar (New York), Relli De Vries (Tel Aviv)'den oluşuyor. xurban_collective üyeleri ve proje ortakları (Helge Mooshammer ve Peter Mortenbock) sempozyumda moderatörlük ve tartışmacılık görevlerini üstleniyorlar. Ayrıca Aslıhan Demirtaş da tartışmacılar arasında yer alıyor. Projenin üçüncü bölümü ise sempozyumdaki sunuşların ve tartışmaların derlendiği, aynı zamanda da sergi de dahil bütün aktivitenin belgelendiği web sitesi ve proje kitabından oluşmakta.

GENİŞ ÇERÇEVE

Marsilya, Atina, İstanbul, New York, Şangay, Buenos Aires ve Bangkok gibi liman kentleri bulundukları ulusal sınırlar içinde etraflarındaki daha küçük kentlere otoyollar ve raylar ile bağlanmış merkezlerdir. Farklı kökenlerden ve kültürlerden insanlara ek olarak, gemilerin, kamyonların, araçların ve malların akışı karmaşık bir dizi aktiviteyi ifade eder. Limanlar, yeni gelenler için binbir fırsatı temsil ederken, aldıkları göç bu kentleri kültürel ve ekonomik

olarak canlı ve enteresan kılar, taşralaşmaya karşı bir alternatif oluşturur. Bu limanların küresel ekonomi içerisindeki işlevi, deniz nakliyatının standartlaşması ve titizlikle hazırlanmış altyapının işleyişi ile garanti altına alınmış, ama daha da önemlisi, yasalarla, kalifiye insan kaynakları ve destek endüstrileriyle kollanmıştır. Limanlar görünüşte manzaranın içindeki gayet akılcı ceplere karşılık gelir. Kara ve denizin buluştuğu alan, ticari faaliyetin serbest bölge ekonomisine dönüşmüş halidir. Yani, çeşitli akışların kaynaşıp organize olduğu ve dağıtımının yapıldığı geçiş bölgeleri. Bütün bunların ortasında binlerce konteyner doldurulmak, kaldırılıp taşınmak ve gemiye yüklenip yollanmak üzere sıralarını bekler. Etraflarını çeviren vinç ve makinaların ikaz sirenleri her an bir tehlikenin mevcut olduğu olağandışı bir bölgeyi belirler.

Bu liman kentlerinin bugünkü durumuna baktığımızda inşa halindeki büyük ölçekli ticaret ve konut yapılarından oluşan kentsel alanlar görmek mümkündür. Dönüşmekte olan küresel ekonomi ile başetmek üzere eski ve yeni ticari limanların ve kent merkezleri, alışveriş bölgeleri ve eski binaların yenilenip tekrardan ambalajlandığını gözlemliyoruz. Bu deniz kıyısı kentleri, bir yandan küresel pazardaki biricik ve önemli konumlarını pekiştirmeye çalışırken diğer taraftan bunların yatırımcılar ve müteahhitler ile desteklenmiş yönetimleri, hemşehrilerinin varlığını hiçe sayarak yoksulları, göçmenleri ve bu yeni panoramanın bir parçası olamayacak insanları dışlamaktadırlar. Şirket yöneticileri, avukatlar, kent yönetimleri, mimarlar, tasarımcılar ve polis bu ince planlanmış soyulaştırma projeleri için işbirliği halinde durup bu yeni düzeneğin reklamını mimari çizimler yoluyla yapmaktalar.

Mermer Denizi projesinin ikinci ayağında Marsilya limanı ve çevresinde araştırma yapma

feminine word is accompanied by a masculine term, blanc (instead of blanche). This at first appears to be a mistake, a grammatical error clearly indicating that the owner of the graffiti is not language proficient. However, 'blanc', the masculine form of a city, located on a development plan for a new corporate trade center initiates a very precise critique. When walking in Marseille, we came upon this billboard as a vision of things to come and realized the similarities between other images in different cities of the world: an affluent "all-white" imagining of an exclusive urban life, from New York, Istanbul, Izmir to New Orleans. Here our aim is not to make an ethno-racial claim, yet it is important to identify the overlapping class dispositions on the racial, gendered articulation of bodies in the neo-liberal re-imagination of cities. This conservative re-imagination is mostly articulated by high-end design which functions as a form of neo-liberal packaging. In fact the de-facto failure of these projects lie just on the surface of these architectural renderings that simply ignore and exclude. It seems that the strategy of the new bourgeoisie is more 'efficient' and rather violent than direct antagonistic racist encounters—compared to fascist violence that constantly happens in various parts of Europe—which can be easily identified and fought against. In fact, condemning Nazis is a politically correct thing to do for a neo-conservative camp who has already perfected its ability to use extreme strength without weapons, to colonize without an army and to exploit without a factory.

Mediterranean port cities share a common fate throughout history, best explained by historians like Fernand Braudel: there are times of economic boom and periods of decline, and then again a surge in activities which necessitates the expansion of the commercial port and its relocation further out of the city

center. In most of them, including Istanbul, the evacuated waterfront property is the prize of the neo-liberal governments, opportunistic developers and investors. While the containers full of merchandise, the crude oil, the tuna stocks and other fish and tourism roam the sea, the continents are interconnected via underwater power and network cables and by various pipelines. Within this intense flow on, under and around the Mare Nostrum, European cities still resist an influx of unwanted races, and zones of exclusion are on the rise in France, Germany, Italy and other countries.

Many of today's global issues surface in Europe, and they are especially more significant when looking at Western Europe from Anatolia. Not since the specific instances of Carthage, Andalusia and the later Ottomans has the fear of the invading enemy been on the rise as today in Europe. The exploitation of the fear from the 'other' (read Muslims, Africans, Asians) plays into the hands of the far right, as well as of big business and its collaborators in the conservative political spectrum. Throughout the 20th century Europe there has been repeated hatred directed and channeled towards the 'suspect race' during times of economic downturn.

What is new is that the democratic-egalitarian discourse claimed by the modern European state since the Second World War openly contradicts itself when equal rights for all citizens are concerned. The farce of a representative democracy is that the majority crushes the rights of non-citizens. In this instance, mainstream politics openly endorse the 'sensitivities' of the majority (as it happens in Turkey against Kurdish population) who claim to be the 'real' owners of the country. The prospect of 'being offended' (from symbolic gestures, symbolic gear, traditions, lores and a foreign language) is

fırsatımız oldu. 'Sextant Et Plus' aracılığı ile La Frische'de sergilenen projenin 'La Ville Blanc' (Beyaz Kent) isimli başlığını Marsilya'nın merkezindeki böylesi kibar bir projenin reklam panosundaki grafitiden aldık. İlk bakışta *La Ville Blanc* lafı, Türkçe ve İngilizce'ye çevirisi yapılamayan bir gramer hatasını içeriyordu. Dişil bir sözcük (la Ville) eril bir başka kelime (Blanc) ile tamlama haline gelmişti. Dilin bu biçim cinsiyetçil bir kullanımı, kibarlaşma ve soylulaşmanın ataerkil düzenine işaret eden keskin bir eleştiriyi de beraberinde getiriyor. Marsilya'da dolaşırken kenti bekleyen geleceği gösteren böylesi bir billboard ile karşılaşp New York'tan İstanbul'a, İzmir'den New Orleans'a farklı kentlerdeki 'tamamen beyaz' ve 'seçkin(cı)' benzer imgelerle olan benzerliğinin farkına vardık. Niyetimiz etnik ve ırka dayalı bir argümanı başlatmaktan çok kentlerin neo-liberal saiklerle (yeniden) tahayyülündeki sınıfsal göstergelerin ne derece ırkçı ve cinsiyetçi bir temele dayandığının altını çizmek. Bu muhafazakar 'yeniden biçimlenme,' bir neo-liberal ambalajlama stratejisi olarak 'en yeni model' tasarımlar ile şekilleniyor. Aslında bu yeni projelerin kendiliğinden başarısızlığı, sadece dışlayan ve görmezden gelen böylesi mimari çizimlerin yüzeyinde yatıyor. Farklı Avrupa ülkelerinde kolayca tanımlanabilen ve çeşitli yollarla karşı durulabilen sıradan ırkçı saldırılar ile karşılaştırıldığında, yeni burjuvaların stratejisi oldukça daha verimli görünüyor. Sonuçta (neo)nazileri lanetlemek, dengesiz (ve silahsız) güç kullanımını mükemmelleştiren, ordusuz kolonize eden ve fabrikasız sömüren bu neo-muhafazakar ekip için 'politik doğru'lardan biri haline gelmiş bile.

Fernand Braudel gibi tarihçiler tarafından açıkça izlendiği üzere Akdeniz'in liman kentleri benzer kaderleri paylaşıyorlar. Bu kentler tarih içinde bazı dönemlerde yükselirken, bazılarında gözden

düşüp yine ardından faaliyetin artması ile ticari limanlarını büyütmek ve kent merkezinden uzağa taşımak üzere organize oluyorlar. İstanbul da dahil olmak üzere bu kentlerin çoğunluğunda boşaltılan kıyı şeridi neo-liberal hükümetlerin ve fırsatçı yatırımcıların iştahını kabartmaktalar. Bir yandan dolu konteynerler, ham petrol, orkinos sürüleri ve kurvaziyerler denizleri arşınlayıp, kıtalar denizin altından çeşitli kablolar ve boru hatları ile bağliken, Avrupa'nın kentleri istenmeyen ırkların gelişine karşı şiddetli bir direnç göstermekte. Akdeniz'in altında, üstünde ve etrafındaki böylesi yoğun bir akışın yanında, Fransa, Almanya, İtalya ve diğer ülkelerdeki kentler istenmeyenleri dışlamak üzere yeni bölgeleri yaygınlaştırıyor.

Günümüzün küresel meselelerinin önemli bir kısmı Avrupa'da su yüzüne çıkıp özellikle de Avrupa'nın batısına Anadolu'dan bakıldığında daha da önem arz ediyor. Avrupa'daki 'işgal' hissiyatı, Kartaca, Endülüs ve Osmanlı yayılmacılığı gibi tarihsel dönemlerden bu yana hiç görülmediği kadar yükselişte. 'Öteki'den (Müslümanlar, Afrikalılar ve Asyalılar) duyulan korkuyu kıskırtmak, esas olarak aşırı sağcılara, bunun yanında da iş dünyası ve bunların muhafazakar politika alanındaki işbirlikçilerinin eline koz vermekte. Avrupa'nın 20. yüzyıldaki her ekonomik krizinde bu 'şüpheli ırk'lara yöneltilen nefret söylemi bu yüzyılda da tekrar tekrar karşımıza çıkıyor.

Bugün yeni olan şey ise modern Avrupa devleti tarafından ortaya sürülen demokratik-eşitlikçi söylemin, her vatandaş eşit haklar söz konusu olduğunda tam da kendisi ile açıkça çelişmesidir. Temsilîyet üstüne kurulan demokrasiler, çoğunluğun 'vatandaş olmayanlar'ın haklarını gasp etmesi sonucu geçerliliklerini yitiriyorlar. Böyle durumlarda her saikten günlük politika (Türkiye'deki Kürt

manipulated not only by the European right wing, but by the majority of political actors in order to give political leverage. Meanwhile, the 'defensive' reflex of the European Islamic communities left to their fundamentalist wings sharpens a conflict that is spiraling out of control.

On the other hand, the procedures of unified Europe distribute this conflict evenly across national borders, setting examples and precedents. While European national borders disappear, xenophobia roams free. The question at the end of the decade of the identity of Europe and its subjects is haunted by the minarets that try to spring up in the old continent. This propagated annoyance appears to be directed towards a 'symbolic formalism', but inversely, it dwells on the formalism of 'values', that old term brought out from the extreme depths of the history of civilization. The vagueness of 'values' apparently is of no concern to policy makers, who consider European values to be crystal clear and, importantly, not compatible with other cultures.

Meanwhile since Marx, the thinker of 'Old Europe', we should assume that the poor and the working class share the same fate, conditions, ideals and ultimately values, regardless of their religion, race and nationality. If there is a real 'value' to Western civilization, it has suffered most from the abandoned belief in the universal brotherhood of the proletariat, whereas the monotheistic god of the globalized world is employed for segregation along the lines. This is where we are left at the turn of the first decade of the 21st century, at the tragic crossroads where capital is diffused globally, labor is still being exploited shamelessly, and the masses are complicit in a sedated delusion of consumption and its mirage on the horizon. The so called social state is fast becoming a non-actor in the just distribution of wealth, in the meantime losing

its role in the arbitration of disputes (i.e. among different faith) and in handling dissent. The first is left to the free market economics, and the second to the almost equally privatized policing. The hybrid private/state security complex is what keeps the white cities in Istanbul, in Paris, London and elsewhere well-guarded, clean and uncontaminated. The gated communities and residential complexes in world cities today are designed to keep racial and ethnic confrontation out of the premises and to insure homogeneity among its inhabitants. In a sense, they are the extensions of private schooling into adult life, sealed from unwanted mixtures. Even the architectural layouts bear resemblances, offering a number of extracurricular activities to an otherwise monotonous dwelling in one place. Looking closely to these renderings once again, one can recognize the fact that the cut-up faces, bodies, flowers and cars are mostly gathered from stock images sold online. In order to sell these images, stock photography companies trim, clean, package and identify them with metadata. They represent ideal cosmopolitan types suited for the new global order, a perfect coupling with the standardized design and production of shopping malls, office spaces, and business centers.

Finally, the new social-scape, which is miserable enough, is not to be left in the hands of politicians, social reformers, technocrats and other actors directly bound to the neo-liberal (and conservative) mindset, offering solutions only from within the conformist order of socio-economic models. The new occurrences of resistance gives us indications that the fissures are not only along ethnic lines, but there is a nonconforming culture of youth regardless of race and with enough rage to paralyze the city. A similar frustration can be extended to include the underprivileged citizens and non-citizens of Europe, as seen in various cities such as Paris,

toplumuna karşı olduğu gibi) ülkenin ‘gerçek’ sahibi olarak çoğunluğun ‘hassasiyet’lerini destekliyor. Simgesel davranışlardan, sembolik kıyafetten, gelenek ve dilden tahrik olma ihtimali yalnızca aşırı sağ tarafından değil politikacıların önemli bir çoğunluğu tarafından oy kaygısı güdülerek kaşınıyor. Bunun karşılığında ise Avrupa’daki İslam toplumlarının köktenci kanadına terkedilen ‘savunma refleksi’ zaten çığırından çıkmış bir çelişkiler yumağını daha da körüklüyor.

Bunların ötesinde birlik halindeki Avrupa’nın (AB) uyguladığı yöntemlerde, böylesi bir çatışma halinin ulusal sınırları aşıp homojen bir biçimde emsaller oluşturduğunu görüyoruz: Avrupa’daki milli sınırlar aşıldıkça yabancı korkusu dizginlenemiyor. Avrupa kimliği ve bu kimliğin öznesi üzerine onyıllardır süren tartışmaya, eski kıtanın orta yerinde yükselmeye çalışan minarelerin gölgesi düşüyor. Sembolik bir biçimcilik (ör. minareler) üzerine inşa edilen bu korku propagandası, tersinden de medeniyet tarihinin derinlerinden gelip tekrar ısıtılan ‘değerler’in biçimciliği ile de bütünleniyor. Bu ‘değerler’in muğlaklığı, Avrupai değerlerin gayet açık ve net olup diğer kültürler tarafından paylaşılmadığını iddia eden Avrupa’lı yöneticilerin gözünden kaçmakta.

Halbuki ‘Eski Avrupa’nın düşünürü Marx’tan bu yana yoksulların ve işçilerin dinlerinden, ırklarından ve milliyetlerinden bağımsız olarak aynı değerleri paylaştığını, aynı koşulları, kaderi ve benzer idealleri taşıdıklarını düşünmemiz gerekir. Eğer batı dünyasının değerlerinden bahsedeceksek, bu değerlerin en çok evrensel proleteryanın kardeşliği fikrinin erozyonu sonucu sekteye uğradığını gözlemleyebiliriz. Tek tanrılı küreselleşen dünya, belirlenmiş çizgiler boyunca ayrışmayı dayatıyor herkese. İkinci binyılın ilk on yılı sonunda geldiğimiz

noktada sermayenin küresel dünyada her yere sızdığına, emeğin utanmasızca sömürülmeye devam edildiğine ve kitlelerin bir hipnoz halinde olan bitene seyirci kalıp daha fazla tüketmek üzere sıralarını beklediğine tanık oluyoruz. Sosyal devlet denen şey, refahın adaletli dağılımı konusunda devre dışı kalırken, çatışma alanlarındaki (ör. farklı inançlar arasında) arabuluculuk kabiliyetini hızla kaybetmekte. Bu sorunlardan ilki serbest piyasa ekonomisinin, ikincisi ise (özelleştirilmiş) güvenlik güçlerinin insafına bırakılmış durumda. İstanbul, Paris ve Londra gibi metropollerde ‘Beyaz Kent’leri en iyi koruyan ve sınıfsal/etnik olarak tertemiz tutan da bahsedilen özel/devlet güvenlik kompleksi. Dünya kentlerindeki korunaklı konut alanları ve kapısı kapalı cemaatler, sakinleri arasındaki homojenliği sağlamak ve istenmeyen ırkçı ve etnik çatışmaları dışarıda tutmak üzere tasarlanmışlar. Bir bakıma bu korunaklı alanlara, arzu edilmeyen ‘karışım’ların engellendiği özel okulların yetişkin yaşamdaki bir uzantısı olarak bakmak gerekiyor. İkinin mimari düzenlerinde bile ders-dışı aktivitelere imkan veren ve kısıtlı bir ‘yer’deki yaşantının monotonluğunu kırmaya çalışan tesislerin benzerliğini görmek mümkün. Billboardlardaki mimari çizimlere yakından bakıldığında, kesilip yapıştırılan yüzlerin ve bedenlerin, çiçeklerin ve otomobillerin çoğunlukla internette satılan stok fotoğraflardan derlendiğini görebiliyoruz. Bu fotoğrafları satışa hazırlayan şirketler, imajları traşlayıp temizleyerek ve tanımlayıcı ‘metadata’yı da üstüne ekleyerek satışlarını artırıyorlar. Bu imajlar AVM’lerin, ofis binalarının ve iş merkezlerinin standard tasarım ve üretimine mükemmel eşlik edecek biçimde yeni küresel düzene uygun ideal şehirli imgesini tekrar tekrar üretiyorlar.

Sonuçta, mevcuttaki sosyal-kamusal alan, bütün pespayeliği ile dahi politikacıların,

Athens and Istanbul. Meanwhile the artistic gesture, as in this youthful energy, leads to an opening where habits are suspended, to a moment of reckoning when business is no more. One should hope that all the accumulated dissent will lead to a qualitative change in the dialectic order of things. For now we are looking out to the sea, knowing from experience that its serenity is suspect and its rage is beyond imagination.

xurban_collective, 2010

(*) Fernand Braudel,
Memory and the Mediterranean.
Vintage Books: New York, 2002.

sosyal reformcuların, teknokratların ve benzeri neo-liberal (ve muhafazakar) kafalı aktörlerin eline, ve bunların üreteceği konformist sosyo-ekonomik çözümlerin insafına bırakılamayacak kadar önemli. Avrupa'daki yeni direniş vakaları yukarıda bahsedilen fay hatlarının sadece etnisite ve ırk kökenli olmayıp, bunlardan arınmış isyankar bir gençliğin büyük kentleri paralize edecek kadar öfke dolu olduğunu gösteriyor. Benzer bir hoşnutsuzluk hali, Paris, Atina ve İstanbul'da görüldüğü üzere Avrupa'nın imtiyazsız vatandaşlarını ve vatandaş olamayanlarını da içine katmak üzere genişletilebilir. Gençliğin bu enerjisini andıran sanatsal tavır, alışkanlıkların askıya alınabileceğini ve işlerin her zamanki gibi gitmediğini öneren bir hesaplaşma anına açılabilir. Herşeyin diyalektik düzeninde, nicel olarak biriken hoşnutsuzluğun nitel bir dönüşüme yol açacağını ummak gerekir. Şimdilik denize bakıp tecrübeye dayanarak söylüyoruz ki, suların sakinliğine şüphe ile bakmak, denizin öfkesinin muhayyilemizi fersahlarca aşacağını bilmek lazımdır.

xurban_collective, 2010

(*) Fernand Braudel, *Bellek ve Akdeniz*.

Metis: İstanbul, 2007. ç. Ali Berktaş

Speculative Seas

Vyjayanthi Rao

Maritime circulation of people, goods and infrastructure networks provide a dramatic visibility to the commerce of globalization. If the global as a scale possesses ontological force and form, the sea is its manifestation. Yet the isolation of the sea from everyday life, indeed its quarantining in certain historical moments, in cultures and cities across the world throws up extremely interesting questions in relation to the speculative ethos of contemporary globalization. Can we use the sea and its traffic to contemplate the contradictory impulses embedded in speculative thought and action? Speculation involves forms of

action that are fundamentally caught within calculative logics; it involves the philosophical exploration of the relationship between the real and the contingent; it also involves a deeply material relation to the contingent for acts of speculation cannot take place without either a material point of departure or a future material base as anchor. The immorality of such form of action is fundamentally in question today. Tracking between the sea as metaphor and as empirical base of contradictory circulations, I open a series of speculations on speculation.

Spekülatif Denizler

Vyjayanthi Rao

Eğer küreselleşme ontolojik olarak bir güce ve biçime sahipse, bunun göstergesi denizlerdir. Fakat denizin günlük yaşamdan yalıtılmış ve üstelik belirli tarihsel dönemeçlere, kültürlere ve kentlere hapsedilmiş olması, bugünkü küreselleşmenin spekülatif kültüne dair çok ilginç soruları gündeme taşıyor. Spekülasyonun hesapçı mantığını tartışmaya açan sunum, bir metafor ve çelişkili döngülerin temeli olarak deniz aracılığı ile 'spekülasyon' üzerine spekülasyonlar başlatmayı amaçlıyor.

Water as an Existential State

Relli De Vries

Water hardly disappears. It is part of a strata-structured geological system, immersed in the strata and above them. Their advantage is the capacity to move and find a place. The place of the water generates space. The power of the water originates in their rich capacity to move, to enable movements of life within and above. At the same time water is present above rocks and thus they turn into land detractors.

My project deals with the way the geological strata are merged in the presence of inhabitants who live close to them, and represent the linkage between political and spatial perceptions and the geological structure. In this project I present the large coastal village of Jisr al-Zarqa (demographically almost a town) whose inhabitants were originally Arab

Bedouins who settled in a swamp area on the Kabbara plain close to the sea. The movements of the inhabitants along the history of this space took place on particular latitude. As they had to evacuate from the swamp and also to reclaim it as a part of the Zionist project of 'blossoming the desert' they moved westward to the adjacent Roman quarry where they live to this day. In this way they turned from landless individuals into a community of owners of a highly coveted land along the coast. They are however entrapped between rich costal settlements, between the sea and state-owned lands, between the fast road and state society. The distinctiveness of the latitude that crosses this space is the merging of the coordinative value with the value of the perception of the existential orientation within the given society. The concept of orientation (in geographical and literal senses) associates in this way between a local landscape and a spatial political reality, with the water turning into a carrier of potential and the land into a source of fear.

Su: Bir Varoluş Durumu

Relli De Vries

Su zorlukla kaybolur. Yukarı ve aşağı tabakalarla birleşik, katmanlarla yapılaşmış coğrafi bir sistemin parçasıdır. Avantajı ise hareket edebilme ve kendine bir yer edinme kabiliyetidir. Suyun kapsadığı alan bir mekan oluşturur. Suyun gücü zengin hareket yeteneğinde ve hayatı kendi içinde ve üzerinde hareket ettirebilmesinde gizlidir.

De Vries'in projesi, coğrafi katmanlar ve kıyılara yakın yaşayanların ilişkisini konu alıyor,

siyasi, uzamsal algıların ve coğrafi katmanların bağlantılarını yeniden sunuyor. Bu sunuşta, Arap Bedeviler tarafından bataklık üzerine kurulmuş, denize yakın Kabbara ovası üzerinde, tüm yerleşimcileri Arap'lardan oluşan büyük bir kıyı köyü (nüfus sayısına göre neredeyse bir kasaba denebilir) Jisr al-Zarqa yer alıyor. Aynı enlemde yer değiştiren köyün kaderi suyun varlığı ve çok özel bir politik gerçeklik arasında gidip gelirken, mekansal algıların nasıl değiştiğine şahit oluyoruz.

Representing the Unrepresentable

T.J. Demos

How can those denied political representation in the global order (refugees, migrants, workers) find representation in the artistic sphere?

What is at stake? What are the dangers and the promises? This presentation will address this and related questions while considering the politics of mobility in Europe, with special consideration of ports and maritime passage, as engaged by recent artistic practice.

Basins of Connectivity

Ursula Biemann and Shuruq A.M. Harb

A basin discerning regional confines is often used as a space of connectivity whether it is filled with water or not. Due to steady migration flows through the Maghreb, one can no longer speak of the Mediterranean without mingling it to this other sea, its “twin sea,” the Saharan basin. And likewise, one will not grasp the isolation of Palestinian refugee camps dispersed throughout the Middle East, unless one acknowledges the immense impulse for interconnection among these extraterritorial islands. At the example of her video research projects Sahara Chronicle and X-Mission, the artist discusses the notion of Sea as it is mirrored in spatial formations of human mobility in the attempt to overcome a sense of disconnection.

Temsil Edilemez Olanın Temsili

T.J. Demos

Küresel düzende siyasi temsil olanağını edinemeyen sığınmacılar, göçmenler ve işçiler sanat alanında nasıl temsil edilebilir? Böyle bir durumda riske edilen nedir? Bekleyen tehlikeler ve verilen sözler nelerdir? TJ Demos sunuşunda özellikle liman kentleri ve denizi referans alan güncel sanat pratiklerine bakarak bu sorulara ve Avrupa'daki insan hareketliliğinin politikalarına eğiliyor.

İrtibat Havzaları

Ursula Biemann ve Shuruq A.M. Harb

Kuzey Afrika'daki sürekli göçler söz konusu olduğunda, Akdeniz'den bahsetmek için mutlaka onun “ikiz-deniz”i olan Sahra havzasına da bakmak gerekir. Aynı şekilde Ortadoğu'daki dağınık yurtsuz adacıklardan oluşan Filistin mülteci kamplarının birbirlerine olan bağlılığını izlemeyen de Filistinlilerin yalıtılmışlığını anlamak mümkün değildir. Sanatçılar video projelerinin sunumunda bu temalardan yola çıkarak ‘deniz’ kavramına mekansal bir açılım getiriyorlar.

The Peninsula

John Palmesino

Today the idea of Europe presents itself as a complex overlapping of delays, accelerations, conjunctions, fractures and slow adjustments. The construction and transformation of Europe has always engaged its relational condition: by considering the transformations in the links between contemporary polities and their spaces of operation in the coastal territories of Europe, we will consider the maritime spaces of Europe as architecture, as the construction of territories over time.

As a work in progress the notion of Europe challenges us to redefine contemporary space beyond continuous and extensive territorial entities, beyond the hierarchies and certainties of the nation and sweeping urbanisation processes: it holds back on them and reorganises the inhabited space in a series of differentiated individual transformations and discontinuous changes. A series of innovative processes – that reshape the links between the physical environment and the societies that inhabit them – contributes to the construction of the extended European space

as an assemblage of layered and asynchronous environments in transformation.

Europe's landform is marked by two vast depressions to north and south, flooded by the oceans to form two parallel chains of seas that penetrate deep into the interior. The European peninsula, with its outreaches, bays, meanders, and straits is a unique set of environments, urban structures and political organisations in constant transformation. It is defined in the north by the North Sea–Baltic Sea lane that connects the Atlantic to Russia. In the south the Mediterranean – Black Sea chain stretches from Gibraltar to the Transcaucasus. Today the coast of Europe is not only marked and shaped by natural forces: it is a complex mixture and accumulation of biological, geological, social, cultural, economic, technical and urban structures that form a crucial system that is re-negotiating and adapting its material forms in the face of the pressures of globalisation and geopolitical changes. It is a complex contemporary urban and metropolitan system ensconced within a number of rapidly changing natural forces and processes.

Yarımada

John Palmesino

‘Avrupa Yarımadası’, farklı uzantıları, girintileri, körfezleri ve oylumları ile sürekli bir dönüşüm içindeki özgün kentsel yapıları, çevreleri ve politik örgütlenmeleri barındırır. Günümüzde Avrupa’nın kıyıları sadece doğal güçler tarafından sınırlanıp biçimlenmemiştir. Bu kıyıları aynı zamanda jeopolitik dönüşümlerin ve küreselleşmenin uyguladığı baskıların karşısında yeniden müzakere edilen ve yeni

biçimler oluşturan biyolojik, jeolojik, sosyal, kültürel, ekonomik, teknolojik ve kentsel yapılanmaların karışması ve birikimi sonucu oluşan nihai sistemin bir izidir. Palmesino’nun sunumu, süregelen bir proje olarak ‘Avrupa fikriyatı’nı, yaygın kentleşme olgusunun ve ülke-ulus sınırlarının ötesinde tanımlamak üzere girişimde bulunuyor.

Breathing Understudy

Alex Villar

There's been no shortage of news about contentious disputes in the sea these days, enough to put to rest the notion of the sea as an uncharted territory, where geopolitical divisions would be less rigorous than those at work in the land. If anything, the sea brings about a doubling of surfaces to be subjected to systemic control. But it also multiplies the number of possibilities of circumventing regulatory measures. Among the range of such underground activities, unauthorized migration clearly delineates the many boundaries that are put in place to police what is essentially a contiguous field.

Contrary to the profit enhancing motive of the capitalist who ships production to where labor is more easily exploitable, the migrant worker is moved by the predicament of finding elsewhere the conditions of survival that are lacking in the place of origin. The relation between these two figures is symbiotic. The freedom to move of the

former rests on inhibited capacity to migrate of the latter. In the sea, the main deterrent is given by the risks of drowning during the crossing journey, the oft reported result of capsized boats. An antecedent for this fate is to be found in the Villeins, the most common type of serfs in the Middle Ages, who were hand-tied and thrown into water as punishment for attempting to escape tyrannical working conditions. While today's mechanisms are more sophisticated, the results are as crude as ever.

While the drowning event produces a singular mental image of a lifeless-looking body immersed in water, there is another experience coming from the world of sports that produces a very close resemblance, indeed a doubling of this image. Practitioners of Static Apnea dive into water without the aid of any air breathing apparatus and attempt to stay immersed for as long as they can withstand to hold their breath. It is essentially an exercise in endurance and control of the body's inherent ability to slow down and subsist temporarily with less oxygen.

Nefesini Tutmak

Alex Villar

Suyun altındaki hareketsiz bedenin akıllardaki imgesi en başta boğulan kişiye atfedilmiş olsa da, sportif amaçlarla su altında vücut fonksiyonlarını yavaşlatan ve çok uzun süreler nefeslerini tutarak yarışanları da hesaba katmak gerekir. Alex Villar kolaylıkla denizaşırı yollanan mal, hizmet ve sermayeyi, bunun karşısında umutla bindikleri teknelerden denize dökülen kaçak göçmenlerin felaketini

ve bu çağrışımın yola çıkarak suyun altındaki yabancı nesne olan hareketsiz bedeni bir imge olarak gündeme taşıyor.

Participants

Peter Mörtenböck is professor of Visual Culture at the Vienna University of Technology and visiting fellow at Goldsmiths, University of London. His recent practical and theoretical work has focused on spatial conflict, urban informality, models of networking and relational theories. He has been Visiting Professor of Fine Art at Linz University of Art (2000) and Visiting Professor of Media Aesthetics at the University of Paderborn (2002). In 2008 Peter Mörtenböck has been shortlisted for the Stirling Lecture Prize. He is author/co-editor of *Die virtuelle Dimension: Architektur, Subjektivität und Cyberspace* (2001), *Visuelle Kultur: Körper-Räume-Medien* (2003) and *Networked Cultures: Parallel Architectures and the Politics of Space* (2008).

Katılımcılar

Peter Mörtenböck: Viyana Teknoloji Üniversitesi'nde Görsel Kültür profesörü ve Londra Üniversitesi Goldsmiths College'da misafir öğretim üyesi. Son dönemlerdeki teorik ve pratik çalışmaları mekansal çatışmalar, planlanmamış kentsel olgular, sosyal ağ modelleri ve ilişkisel teori üzerine yoğunlaşıyor. 2000'de Linz (Avusturya) Sanat Üniversitesi, güzel sanatlarda misafir öğretim üyesi ve 2002'de Paderborn Üniversitesi'nde Medya Estetiği üzerine misafir öğretim üyeliği yaptı. 2008 yılında Stirling Lecture ödülü için aday gösterildi. "Die virtuelle Dimension: Architektur, Subjektivität und Cyberspace" (2001), "Visuelle Kultur: Körper-Räume-Medien" (2003) ve "Networked Cultures: Parallel Architectures and the Politics of

Helge Mooshammer is director of the research project Relational Architecture at the Vienna University of Technology. He teaches at Goldsmiths, University of London and has been Research Fellow at the International Research Centre for Cultural Studies (IFK) Vienna in 2008. His research and writing have focused on relational architecture, sexuality and urban culture. He has authored *Cruising: Architektur, Psychoanalyse und Queer Cultures* (2005) and co-edited *Visuelle Kultur: Körper-Räume-Medien* (2003) and *Networked Cultures: Parallel Architectures and the Politics of Space* (2008).

Space" (2008) başlıklı kitapların yazar ve eş-editörüdür.

Helge Mooshammer: Viyana Teknoloji Üniversitesi'nde Relational Architecture (İlişkisel Mimarlık) başlıklı araştırma projesinin yöneticisidir. Mooshammer Londra Üniversitesi Goldsmiths College'da dersler veriyor, aynı zamanda da Viyana'daki International Research Centre for Cultural Studies (IFK) araştırmacı olarak çalışıyor. Araştırma ve yazılarında ilişkisel mimarlık, cinsiyet ve kent kültürü üzerine yoğunlaşıyor. "Cruising: Architektur, Psychoanalyse und Queer Cultures" (2005) isimli kitabın yazarı ve "Visuelle Kultur: Körper-Räume-Medien" (2003) ve "Networked Cultures: Parallel Architectures and the Politics of Space" (2008) isimli kitapların eş-editörüdür.

Vyjayanthi Rao is Assistant Professor of Anthropology at The New School for Social Research. She works on cities after globalization, specifically in the intersections of urban planning, design, art, violence, and speculation in the articulation of the contemporary global city. She is the author of numerous articles on these topics and is currently working on a book manuscript titled *The Speculative City*.

Reli De Vries is an artist and a landscape architect. She is based in Tel Aviv and presents her works in museums and galleries in Israel. For many years she has been involved in the research and writing on the language of geology and society of plants in Israel as an expression of political and cultural forces. She explores the behavior of plants as a society that reacts

to Israel's constantly changing situations and copes with consequent social and political problems. Among her works is a study of the transformation of the *Akkub* (Gundelia Turneforti) from a bad weed to a preserved plant and as a reflection appropriation and exclusion practices in the Arab-Israeli conflict. Another project is a spatial study of the coastal village of Jisr Al-Zarka as a reflection of the forces impacting weakened communities. De Vries is currently engaged in widening the research of the latitude on which Jisr Al-Zarka is situated to the larger Mediterranean-Asia context.

Vyjayanthi Rao: New York, New School for Social Research'de Antropoloji yardımcı doçentidir. Küreselleşme sonrası kentler üzerine, özellikle de kentsel planlama, tasarım, sanat ve şiddetin kesişim alanları ve bugünün küresel kentinin biçimlenmesinde spekülasyonun rolü üzerine çalışmaktadır. Bahsi geçen konularda birçok makale üretmiş olan Rao, hali hazırda "The Speculative City" başlıklı kitabı üzerinde yoğunlaşmaktadır.

Reli De Vries: Sanatçı ve peyzaj mimarı. Tel Aviv'de yaşıyor, yapıtları İsrail'deki müze ve galerilerde sergileniyor. Uzun yıllar İsrail'deki bitki toplulukları ve coğrafyasının, politik ve kültürel güçlerin bir ifadesi olarak araştırılması ve yazılması üzerine çalıştı. De Vries İsrail'in sürekli değişen halleri ve sonrasındaki sosyal ve politik problemlere çare aramanın bir modeli olarak 'bitki topluluklarının davranışları'nı

inceliyor. Çalışmaları arasında, Arap-İsrail çatışmasındaki kendine maletmelerin ve dışlamaların bir yansıması olarak, önceleri yabani ve istenmeyen bir diken olup sonraları korunmaya alınmış olan 'Kenger' (Gundelia Tournefortii) bitkisinin incelenmesi de vardır. Üzerinde çalıştığı bir diğer proje de zayıf düşürülmüş toplumları etkileyen faktörler açısından Akdeniz kıyısındaki Jisr Al-Zarka isimli köyün mekansal bir incelemesidir. De Vries şu sıralar bu incelemeyi Jisr Al-Zarka ile aynı enlemde bulunan daha yaygın bir Akdeniz-Asya coğrafyasında genişletiyor.

T.J. Demos is a critic and Reader in the Department of Art History, University College London. He writes widely about modern and contemporary art, and is the author of *The Exiles of Marcel Duchamp* (MIT Press, 2007). Demos was recently the co-curator of “Uneven Geographies: Art and Globalisation,” at Nottingham Contemporary in May-June 2010, and was curator and director of the research-exhibition project *Zones of Conflict: Rethinking Contemporary Art during Global Crisis* in 2008-09. He is presently completing a new book, entitled *Migrations: Contemporary Art and the Politics of Globalization*.

Ursula Biemann is an artist, theorist and curator based in Zurich. Border, mobility and extraterritoriality are central recurring

themes in her video essays from *Performing the Border* (1999) to *X-Mission* (2008). Biemann’s video essays and installations are shown internationally at festivals, art biennials and museums. Publisher of numerous books on gender in transnational spaces, art practice in the field, geography and the politics of mobility, migration movements in the Maghreb, video essayism and most recently a monograph “Mission Reports - artistic practice in the field, vide works 1998-2008, Cornerhouse, 2008. Curator of the collaborative research and exhibition project “The Maghreb Connection”, Cairo/Geneva 2006. Co-founder of the online publication www.artterritories.net. Biemann’s research is based at the Universities of Art and Design in Zurich. She holds a honorary doctorate from the Swedish University Umea.

TJ Demos: Eleştirmen ve University College London’da Sanat Tarihi Bölümü üyesidir. 2007’de MIT Press tarafından yayınlanan “The Exiles of Marcel Duchamp” başlıklı kitabın yazarı olan Demos, modern ve çağdaş sanat konusunda yoğun olarak yazmaktadır. Mayıs-Haziran 2010’da Nottingham Contemporary’de yapılan “Uneven Geographies: Art and Globalization” sergisinin eş-küratörü, 2008-2009’daki “Zones of Conflict: Rethinking Contemporary Art during Global Crisis” başlıklı araştırma ve sergi projesinin ise yöneticisi ve küratörüdür. TJ Demos şu sıralarda “Migrations: Contemporary Art and the Politics of Globalization” isimli kitabını tamamlamak üzere çalışmaktadır.

Ursula Biemann: Sanatçı, teorisyen ve küratör. Zürih’te yaşıyor ve çalışıyor. “Performing the Border” (1999) serisinden, “X-Mission”a (2008)

kadar olan video-anlatılarında temel izlekleri mobilite ve yersiz-yurtsuzluk oluşturuyor. Biemann’ın video-anlatıları uluslararası sanat festivalleri, bienaller ve müzelerde gösterildi. Ulus-ötesi mekanlar, cinsiyet, coğrafi konumlar ve göçlerin politikaları, Magrib’deki göçler ve video-anlatıcılık üzerine kitaplar yayınladı. Son yayını “Mission Reports – artistic practice in the field, Video Works 1998-2008” başlıklı monografi, 2008 yılında Cornerhouse yayınevi tarafından basıldı. Kahire ve Cenevre’de sergilenen “The Maghreb Connection” başlıklı kolektif araştırma ve sergi projesinin küratörlüğünü üslendi. Bir internet neşriyatı olan www.artterritories.net’in kurucularından birisidir. Zürih Sanat ve Tasarım Üniversitesi’nde araştırmalarını sürdürüyor. Biemann’ın ayrıca İsveç’teki Umea Üniversitesi’nden verilmiş onursal doktora ünvanı bulunuyor.

Shuruq A. M. Harb is a Palestinian artist based in Ramallah. She has a philosophy degree from Earlham College (US) and a Masters in Photographic Studies from Westminster University. Working with text and photography, her artistic practice deals with issues around writing, language and image. She is currently working on a limited edition artist 's book which documents portraits found on storefronts in Ramallah. Her most recent works "A Book of Signatures" was show at Ikon Gallery, and "Wiki City" at Future Movements-City States at Liverpool Biennial, 2010. She is the co-founder of *ArtTerritories*. www.artterritories.net

Shuruq A.M. Harb and Ursula Biemann

Increasingly connected to the international art world, the contemporary art scene in the Middle East lacks a certain regional cohesion. The new online publication *ArtTerritories* is dedicated to peer interviews among artists, curators and writers within and around the Middle East, providing a platform to articulate and exchange ideas in art. Co-founders Shuruq Harb and Ursula Biemann endorse a more routed art discourse, particularly at the time when new art institutions are implanted all around the region. Operating in virtual and physical terrains, *ArtTerritories* understands writing as a first instance of articulation, which can set in motion local interventions in urban and public spheres and contribute to the gradual definition of a more coherent discursive framework.

Shuruq A. M. Harb : Filistin'li sanatçı, Ramallah'da yaşıyor. Westminster Üniversitesi'nden Fotoğraf Çalışmaları yüksek lisansı ve ABD'deki Earlham College'dan felsefe doktoru dereceleri aldı. Yazı, dil ve imge ile sanatsal olarak uğraşan Harb, metinler ve fotoğraflar üretiyor. Şu sıralar Ramallah'daki dükkan vitrinlerinde bulunan portreleri belgelemek üzere bir sanatçı kitabı edisyonu üzerinde çalışıyor. Son işlerinden olan "A Book of Signatures" Ikon Galerisi'nde, "Wiki-City" ise 2010 yılında Liverpool Bienali'nde sergilendi. Harb aynı zamanda bir internet neşriyatı olan www.artterritories.net'in kurucularından birisidir.

John Palmesino is an architect and urbanist. He has established with Ann-Sofi Rönnskog Territorial Agency, an independent organisation that combines contemporary architecture and urbanism, advocacy and action for integrated spatial transformation of contemporary territories. He is Diploma Unit Master at the AA Architectural Association School of Architecture, London, where he also teaches at the MA History and Critical Thought. He is Research Advisor at the Jan van Eyck Academie, Maastricht. He previously has been Head of Research at ETH Studio Basel – Contemporary City Institute. He has co-founded ‘Multiplicity’ in Milan, an international network that investigates transformations of the contemporary city. He is the initiator of the multi-disciplinary project ‘Neutrality’ that researches the transformations

of contemporary space. He is researching for his PhD at the Research Architecture Centre at Goldsmiths, where he also is in charge of the MA seminars.

John Palmesino: Mimar ve kent araştırmacısı. Yeni mimarlık pratikleri ve şehirciliği birleştirerek kentsel bölgelerin adaletli dönüşümü üzerine bilinç ve eylem geliştirmek üzere Ann-Sofi Rönnskog ile birlikte Territorial Agency isimli bağımsız örgütü kurmuştur. Londra’daki AA Architectural Association School of Architecture’da mezuniyet projelerini yürütmekte, Tarih ve Eleştirel Düşünce yüksek lisansında da dersler vermektedir. Palmesino aynı zamanda Maastricht’teki Jan Van Eyck Akademisi’inde araştırma projeleri danışmanı olarak çalışmaktadır. Milano’da kentsel dönüşümleri araştıran “Multiplicity” isimli uluslararası girişimin kurucularından olup aynı tema üzerine araştırmalar yapmak üzere başlatılan disiplinlerarası “Neutrality” projesini yürütmüştür. John Palmesino halen Goldsmiths College, Research Architecture Centre’da doktora tezi üzerine araştırma yapmaktadır.

Alex Villar Born in Brazil '62, based in New York, MFA from Hunter College '98 and Whitney ISP fellow 2000. Villar's work draws from interdisciplinary theoretical sources; it employs video, installation and photography. His individual and collaborative projects are part of a long-term investigation of potential spaces of dissent in the urban landscape; it has often taken the form of an exploration of negative spaces in architecture.

Selected exhibitions include the New Museum, Mass MoCA, Drawing Center, Exit Art, Stux Gallery, Apexart and Dorsky Gallery in New York; Institute of International Visual Arts in London, Museu de Arte Moderna in Sao Paulo, Galleri Tommy Lund and Overgaden in Copenhagen, UKS in Oslo, Contemporary Art Centre in Vilnius, the Goteborg Konstmuseum in Sweeden, Galerie Joanna Kamm in Berlin, Signal in Malmo, Galeria Arsenal in Poland, Lichthaus in Bremen and Halle für Kunst in Luneburg. Published articles and reviews in ReMarx, Text zur Kunst, Tema Celeste and New York Times.

Alex Villar: 1962'de Brezilya'da doğdu, New York'da yaşıyor. New York, Hunter College'dan 1998 yılında güzel sanatlar yüksek lisansı aldı, 2000 yılında Whitney Museum'dan ISP bursu kazandı. Villar'ın işleri interdisipliner teorik kaynaklardan beslenen video, yerleştirmeler ve fotoğraflardan oluşuyor. Kişisel ve bazen de işbirliği ile gerçekleştirdiği projeler, kentteki başkaldırıyı mümkün kılan mekanlar üzerine uzun soluklu araştırmaları içeriyor. Bu projeler sıklıkla mimarideki 'negatif mekan'ın sorgulanması üzerine kuruluyor.

Respondent/Moderator

Aslihan Demirtas is the principal of Aslihan Demirtas Design and Research Studio in New York. Her practice includes national and international projects that encompass ground-up buildings, landscape projects, exhibition design and collaborative art projects. Demirtas holds a Master of Science in Architectural Studies from Massachusetts Institute of Technology and a Bachelor of Architecture from the Middle East Technical University, Turkey. Before establishing her own practice she has worked, among others, with I.M. Pei as the lead designer for the Museum of Islamic Art, Doha, Qatar and Miho Chapel in Kyoto, Japan. She has published articles in journals and chapters in books by MIT Press, Verlag der Bauhaus and Harvard Press. Aslihan Demirtas is currently teaching design studio at Parsons School of Constructed Environments. www.aslihan-demirtas.com

Sergilediği kurumlar arasında, New York: New Museum, Mass MoCA, Drawing Center, Exit Art, Stux Gallery, Apexart ve Dorsky Gallery; Londra: Institute of International Visual Arts; Sao Paulo: Museu de Arte Modern; Kopenhag: Galleri Tommy Lund ve Overgaden; Oslo: UKS; Vilnius: Contemporary Art Centre; İsveç: Goteborg Konstmuseum; Berlin: Galerie Joanna Kamm; Malmö: Signal; Polonya: Galeria Arsenal; Bremen: Lichthaus; Luneburg: Halle für Kunst bulunuyor. ReMarx, Text zur Kunst, Tema Celeste ve New York Times'da makaleleri ve eleştirileri yayımlandı.

xurban_collective are:

Güven İncirlioğlu studied architecture (B.Arch); photography (MFA) and art theory (Ph.D.) and has exhibited since the 1980s in group shows and has held one person exhibitions in New York, Ankara, İstanbul, Sarajevo, Sofia and other locations working mostly with photography, photo-mechanical materials and new media. Since 1990, he was a lecturer in art and design in various schools in Turkey, including Bilkent University, Ankara, and İstanbul Bilgi University and is currently a faculty member at Economy University's Faculty of Art and Design in İzmir.

Hakan Topal is an artist, writer, designer living and working in New York. He studied engineering, gender and women studies and

sociology. He has had one-person exhibitions, performances, video projects and photo-essays in addition to publishing works in various journals and catalogs. Topal worked as a researcher at GISAM, Audio Visual Research Center at METU, Ankara, and New Media Projects Manager at the New Museum of Contemporary Art, New York and as technical director at the Prospect New Orleans biennial. He recently finished a documentary film project on a major late 18th-century Austro-Bavarian sculptor, Franz Xaver Messerschmidt, commissioned by Neue Galerie New York

Mahir M. Yavuz is a designer and instructor. He received his BA and MFA degrees in Visual Communication Design at İstanbul Bilgi University. He participated in a number of major design projects in İstanbul between

Güven İncirlioğlu: Mimarlık (lisans), Fotoğraf (Y. Lisans) ve Sanat Teorisi (doktora) okudu. 1980lerden itibaren fotoğraf ve fotografik yöntemler kullanarak New York, Ankara, İstanbul, Saraybosna ve Sofya'da kişisel ve grup sergileri gerçekleştirdi. 1990 yılından itibaren Bilkent Üniversitesi, İstanbul Bilgi Üniversitesi ve diğer okullarda öğretim üyesi olarak çalıştı. Halen İzmir Ekonomi Üniversitesi'nde dersler vermekte.

Hakan Topal: Sanatçı, yazar ve tasarımcı. New York'ta çalışıyor ve yaşıyor. Mühendislik, kadın çalışmaları ve sosyoloji okudu. Kişisel sergiler gerçekleştirdi, süreli yayınlar ve kataloglarda yayınlanan işlerinin yanı sıra performanslar, foto-anlatılar ve video çalışmaları üretti. ODTÜ'de GISAM Görsel İşitsel Sistemler Araştırma ve Uygulama Merkezi'nde araştırmacı ve New York'taki New Museum of Contemporary Art'da yeni-medya projeleri

yöneticisi olarak çalıştı. Ayrıca Prospect New Orleans bienalinin teknik yönetimini üstlendi. Son zamanda New York'taki Neue Galerie için 18. yy Avusturya-Bavyera'lı heykeltıraş Franz Xavier Messerschmidt üzerine bir belgesel film projesini gerçekleştirdi.

Mahir M. Yavuz: Tasarımcı ve öğretim görevlisi. İstanbul Bilgi Üniversitesi, Görsel İletişim Tasarımı Bölümü'nden lisans ve yüksek lisans derecesi aldı. İstanbul'da 1998-2006 arasında önemli tasarım projelerinde görev aldı. 2003-2006 yılları arasında İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde tam zamanlı öğretim görevlisi ve sanat yönetmeni olarak çalıştı. Eylül 2006'da Linz'e (Avusturya) yerleşti. Halen Linz Sanat Üniversitesi'nde doktora çalışmalarını sürdürürken, Ars Electronica Futurelab'de bilgi tasarımı üzerine kıdemli araştırmacı olarak çalışıyor.

1998-2006. Besides working as an art director, he was a full time instructor at the Department of Visual Communication Design, Istanbul Bilgi University between 2003-2006. In September 2006, Yavuz moved to Linz, Austria. He is currently engaged in doctoral studies at Kunstuniversität Linz and works as a senior researcher on information design at the Ars Electronica Futurelab.

Ahmet Atıf Akın is a media artist and lecturer living and working in Istanbul. He studied engineering (B.S.), Industrial Design (MSc.). He has produced videos, media installations and photography projects in addition to publishing articles in various catalogs and periodicals. Currently he is teaching digital media and aesthetics in the context of visual communication design at Istanbul Bilgi University.

Ahmet Atıf Akın: Medya sanatı üretiyor, İstanbul'da öğretim görevlisi olarak çalışıyor. Mühendislik (lisans) ve Endüstri Tasarımı (Y. Lisans) okudu. Video, yeni medya yerleştirmeleri ve fotoğraf yoluyla ürettiği işlerin yanında çeşitli katalog ve dergilerde makaleleri yayınlandı. Halen İstanbul Bilgi Üniversitesi, Görsel İletişim Tasarımı Bölümü'nde sayısal ortamlar ve yeni medya estetiği üzerine dersler veriyor.

xurban_collective is an international art collective founded in 2000 by Guven Incirlioglu (Izmir) and Hakan Topal (New York) as a transatlantic collaboration. Members include Mahir Yavuz (Linz) and Atif Akin (Istanbul). xurban_collective's mission is to instigate the questioning, examination, and discussion of contemporary politics, theory, and ideology, utilizing documentary research and take the form of media projects, installations and texts. The collective focuses specifically on areas of regional conflicts, military spatial confinement, urban segregation, nationalist and neo-liberal exclusion strategies.

xurban_collective exhibited internationally including projects in institutions such as the 49th Venice Biennial (2001), the 8th International Istanbul Biennial, PS1/MoMA, Apexart, Exitart (2005) and ZKM – Center for Art and Media, Karlsruhe. For more information; www.xurban.net

xurban_collective

Güven İncirlioğlu (İzmir) ve Hakan Topal (New York) tarafından 2000 yılında kurulmuş uluslararası bir sanat girişimidir. Uzun zamandır Mahir M. Yavuz (Linz) ve A. Atif Akin (İstanbul)'ın da katılımıyla çalışan xurban_collective, güncel politikalar, teori ve ideoloji üzerine araştırma, tartışma ve sorgulama mekanizmalarını harekete geçirmeyi amaçlamakta, belgesel araştırmalar sonucunda yeni medya projeleri, enstalasyonlar ve metinler üretmektedir. Girişim özellikle bölgesel çatışma alanları, askeri düzenin etkisindeki bölgeler, kentsel mekandaki ayrışmalar ve neo-liberal 'dışlama stratejileri' üzerine yoğunlaşmaktadır. xurban_collective' 49uncu Venedik Bienali

(2001), 8inci İstanbul Bienali (2003), PS1/MoMA, Apexart, ExitArt (2005) ve ZKM Karlsruhe gibi uluslararası sergiler ve sanat mekanlarında projeler sergiledi. Daha fazla bilgi için: www.xurban.net

Thanks to;

Istanbul 2010 European Capital of Culture

Beral Madra, Visual Arts Director

Serap Altun, Saliha Kasap, Deniz Erbaş, Coordinators

National Museum of Contemporary Art, Athens

Daphne Vitali, Curator

Galerie La Friche La Belle de Mai, Marseille

Çelenk Bafra (IKSV), Curator

Véronique Collard Bovy (Sextant et plus), Director

Openspace, Vienna

Fatih Aydoğdu, Curator

Sea of Marble: *A Navigational Convergence*

Mermer Denizi: *Yakın Seyir*

December 4, 2010

Sanat Limanı, Antrepo No:5, Tophane, Istanbul

9:30 Arrivals, Coffee - Tea
10:00 – 10:15 Opening Remarks by **Beral Madra**, Visual Arts Director
Istanbul 2010 European Capital of Culture Agency

MORNING SESSION

10:20 – 10:40 ***Sea of Marble: A Navigational Convergence***
by Güven İncirlioğlu & Hakan Topal (xurban_collective)
10:40 – 11:00 ***Shifting Waters*** by Peter Mörtenböck & Helge Mooshammer (Vienna – London)
11:00 – 12:00 ***Speculative Seas*** by Vyayanthi Rao (New York)
Moderated by Hakan Topal

COFFEE BREAK

12:15 – 13:15 ***Water as an Existential State*** by Relli De Vries (Tel Aviv)
Moderated by Aslıhan Demirtaş

LUNCH BREAK

AFTERNOON SESSION

14:30 – 15:30 ***Representing the Unrepresentable*** by TJ Demos (London)
Moderated by Helge Mooshammer
15:30 – 16:30 ***Basins of Connectivity*** by Ursula Biemann (Zurich)
ArtTerritories by Shuruq A.M. Harb (Ramallah)
Moderated by Peter Mörtenböck

COFFEE BREAK

16:45 – 17:45 ***The Peninsula*** by John Palmesino (London)
Moderated by Guven Incirlioglu
17:45 – 18:45 ***Breathing Understudy*** by Alex Villar (New York)
Moderated by xurban_collective

<http://sea.xurban.net>

